

Velitaju

Lenka Sadilková

● ■ **pointa**

Helitaju

Nelituju

Lenka Sadilková

© Lenka Sadílková 2021

ISBN 978-80-7650-710-4

*Láska je jako sněhová vločka.
Když si myslíš, že ji pevně držíš, roztaje.*

Neznámý autor

Playlist

Imagine Dragons – Natural
Michele Morrone – Dark Room
ItaloBrothers – Summer Air
Little Mix – Confetti
MON SUN feat. Avril Lavigne – Flames
OMJ amie – Winter Bear
Fall Out Boy – Thanks for the Memories
Linkin Park – Heavy
Michele Morrone – Hard For Me
James Arthur – Impossible
Jonathan Roy – Lost
Vojta D – Slunce
Ed Sheeran – Afterglow
The Lumineers – Ho Hey
Aurora – Winter Bird
Kina Beats – Get You The Moon ft. Snow

Část první

*Všichni máme dva životy a ten druhý začíná ve chvíli,
kdy si uvědomíme, že máme jen jeden.*

Konfucius

Prolog

Zabrzdila jsem, až odletěl sníh. Posunula jsem si lyžařské brýle na čelo a rozhlédla se. „Tohle nikdy neomrzí,“ povzdechla jsem si s pohledem na úpatí Alp. Nebe bylo jako vymetené, slunce svítlo už od rána a postupně nabíralo na síle. Jedna hora se tyčila nad druhou, jako by se předháněly, která je vyšší. Měla jsem pocit, že za nimi nic není. Že tam svět končí. A pod sebou jsem měla všechno – lidi čekající na lanovku nebo jen tak sedící u stolů s čaji a svařáky. Pár chat a hotel. Jinak nic. Všichni byli tak malí a tak bezvýznamní. Tenhle pohled miluju. Je spojen s nadpozemským pocitem, že mám všechno pevně ve svých rukách.

Jezdím sem každý rok. Nikam jinam bych na zimní dovolenou ani nezavítala. Oblíbila jsem si to tady hned napoprvé. Pro jízdu na snowboardu je to tu ideální – široké sjezdovky, boží výhled, nikdo vás tu nezná! A kolem... Jen příroda. Miluju sníh, led, zimu i mráz. (Zmrzlinu nevyjímaje.) Jenom jsem si za svou láskou musela vždycky dojet. Doma se totiž bílo neudrží déle než pár týdnů.

Nestačila jsem se ani nadechnout čerstvého horského vzduchu, když mi stehnem a zády projela bodavá bolest. Někdo do mě prudce narazil. Až mi z uší vylétla sluchátka! Dopadla jsem tvrdě na zem a narazila si kostrč.

„Auuu!“ zakvílela jsem.

„Co to kur–“ Zabrzdil a sníh odletěl přes čtvrt sjezdovky. Hned nato se rozplácl přede mnou. Trhnutím si odepnul

jednu nohu ze snowboardu a postavil se. Zatímco jsem se sbírala ze země a nebyla schopna slova, neznámý si sundal helmu a odhalil tvář. „Do hajzlu!“ Oklepával ze sebe sních. Jen sluchátka se mu bimbala kolem krku a Reynolds z nich vyřvával své *And you're standing on the edge face up...*

„Nemůžeš dávat pozor, sakra?“ obořila jsem se na něj.

„Co?“ vyštěkl a nevěřicně vykulil modré oči. „Já?“ ukázal si na hrud'

„A kdo jiný? Já tady jen stála!“ rozhodila jsem rukama. *On si snad myslí, že za to můžu. Dělá si prdel? To já stála bokem!* letělo mi hlavou.

„No právě!“ ušklíbl se. „Zastavit uprostřed sjezdovky a čumět!“ pokračoval a máchal přitom našťavaně rukama.

„Jsem na kraji sjezdovky a můžu si dělat, co chci. I kdybych jela jako začátečník, máš dávat bacha!“ Strhla jsem si kuklu i s helmou, abych dala vlasům chvíli pohov. Po celém dni, kdy byly připlácle k hlavě, si to zasloužily. „Nehledě na to,“ pokračovala jsem s důrazem, „jsem dostatečně vidět!“ Udělám výmluvnou pauzu a ukážu si na bundu s tyrkysovo-žlutými detaily.

Tyhle týpky fakt miluju. Myslej si, že jsou pány sjezdovky a můžou si dělat, co chtěj. Bezpečnost nadevše – učil mě táta.

„No jasně,“ uchechtl se. „Takže za to můžu já!“ vydechl nevěřicně.

„Samozřejmě. Kdybys byl slušnej, tak by ses aspoň zeptal, jestli mi nic není, když už jsi to do mě našil. A nedával mi svou nepozornost ještě za vinu!“ řvala jsem, zatímco jsem ho propichovala očima, jak mám ve zvyku, když jsem v ráži. Ještě chvíli jsem si ho měřila pohledem, a když nic neříkal, sedla jsem si do sněhu a začala utahovat popruh vázání.

„Když takhle vyšiluješ, tak ti nejspíš nic není. A s pusou tím tuplem nic nemáš.“ Zapřel se rukama o kolena a naklonil hlavu. „Co?“

„Ne, není! Díky!“ odsekla jsem.

„Si myslím,“ prsknul, nasadil si helmu a rozjel se pryč.

„Nazdar,“ zabručela jsem. S povzdechem jsem se zahleděla na protější hory, kde se slunce střetlo s šedými mraky. Vítr je pozvolna rozfoukával tak, že z nich nakonec zbyly jen jakési útvary rozváté napříč oblohou. Seděla jsem tam docela dlouho. Kolem jezdili lyžaři, snowboardáci i děti, které byly na těch svých malých lyžičkách tak roztomilé! Slunce se mi opíralo o tvář a prohřívalo celé tělo až k morku kostí. Do očí mi svítilo tak, že jsem je musela zavřít. Přemýšlela jsem o posledním půlroce života, jenž se mi rozpadl na kusy. *Mohla jsem něco změnit?* ptala jsem se v duchu. *Ovlivnit? Možná...* Zvedla jsem se. Ten namachrovaný frajírek mi zkazil celý požitek z jízdy. Otrávil mě tak, že jsem se odebrala zpátky na pokoj. Těšila jsem se, až své zmučené tělo ponořím do vířivky.

Kapitola 1

„Zdárek, Hvězdo. Tak jak se jezdilo?“ křikl Leo z gauče. „Nějak brzo, ne?“ dodal a udiveně pohlédl na hodiny.

„Jo. Nějakej idiot mě sejmul,“ odpověděla jsem znechuceně.

„A jsi v poho?“ napružil se a obličej se mu starostí zachmuřil.

„Jo. Jen mi zkazil náladu. Všechno mě bolí. Dám si sprchu a jdu do bublin.“

„A stál ten idiot aspoň za to?“ zahýbal obočím a škodolibě se zašklebil.

Už už jsem se nadechovala k odpovědi, když jsem si všimla toho, co měl na sobě. „Ty máš moje legíny na cvičení?“ nevěřila jsem vlastním očím. Moje oblíbené legíny teď zdobily Leovy vyzáběle nožky.

„Promiň,“ protáhl, uculil se a začal rudnout. „Když ony jsou tak pohodlný. Zvýrazňujou mi zadek a...“

„Stop!“ zvedla jsem ruce. „Nechci vědět, co všechno ti zvýrazňují. Mají zvýrazňovat MŮJ zadek. Ne tvůj,“ kulila jsem oči v afektu (už zase). „Ole, proč si nekoupíš svoje a nosíš moje?“ vzdychla jsem.

„Hele, nevím. Ještě jsem tak pohodlný legíny nenašel. Kde žes je koupila?“ pronesl a hladil se po stehnech.

Promnula jsem si obličej a začala rozvazovat boty. „Nevím. Někde na netu. Nech si je...“ *Stejně bych je už nenosila.*

„Seš moje Hvězda,“ nahnul se a vlepil mi pusku na tvář.

Říkám Leovi Ole, protože jeden čas hodně pil tequila Mexicana Ole Blanco. On mně Hvězdo. Prý mám vlasy jako

hvězdy. Už jsme si na to za ty tři dlouhé roky oba zvykli, ale nikdy jsem to úplně nepochopila. Nepadli jsme si do oka hned, co se ke mně nastěhoval. V tu dobu mi to bylo tak nějak jedno. Měla jsem těžké období a zrovna jsem se přestěhovala do dost drahého a velkého bytu. A to jsem byla ráda, že jsem nějaký vůbec sehnala. Tenkrát totiž, jako na potvoru, žádná garsonka ani menší byt nebyl k mání. Sama bych to ze svého příjmu ne-utáhla. Ačkoliv jsem samotář, chtě nechtě jsem musela napsat inzerát, že sháním spolubydlicího. Ozval se kdekdo. Chlapi, kteří si mysleli, že snad hledám přítele; holky, co nabyly do-
jmu, že jde o studentský byt, a už chtěly plánovat večírky (nebo mi byly tak nesympatické, že pro mě bylo těžké se s nimi vůbec bavit). A pak přišel Leo.

V telefonu se zdál být odhodlaný a vypadal, že přistoupí na cokoli. Teď však měl už půl hodiny zpoždění. Seděla jsem na své staré pohovce z bazaru a četla si knihu. Místo aby jen zazvonil, rovnou zabouchal na dveře. Cukla jsem sebou, ale nenechala jsem se vyvést z míry.

„Jdeš pozdě,“ prohodila jsem líně k zavřeným dveřím, aniž bych zvedla oči od písmen. Asi deset sekund bylo ticho. Pak se ozval zvonek. Obočí mi vystřelilo vzhůru a hádala jsem, jestli je to stále on. Nikdo ze známých nevěděl, že bydlím zrovna tady. Spálila jsem mosty. „Pojď dál,“ zavolala jsem, hlasitě zaklapla knihu a ohlédla se po dveřích.

Klika se potichu pohnula, dveře se pomalu otevíraly – úplně jako v hororu. A když byly konečně dokořán, stálo v nich monstrum typu vyhublého kluka. Měl tyrkysové kalhoty a fialovou polokošili, oříškové vlasy a nagelovanou patku.

„Promiň,“ zamumlal, „jdu pozdě.“

„To jdeš.“

„Mám jít?“ ukázal za sebe a pomalu se otáčel k odchodu.

Bylo mi ho líto. Vypadal jak spráskaný pes. Jako dítě, které přišlo pozdě na večeři, místo níž dostane spíš na zadek.

„Jsi tady, no ne?“ usmála jsem se a on se trochu uvolnil. „Pojď dál.“

Jeho hnědé oči rázem nabraly úplně jiný odstín. „Já jsem Leo,“ ožil a spěchal ke mně s napřaženou rukou.

„Mia.“ Zčervenál, když jsme si podali ruce a usedli na pohovku. „Kolik ti je?“ začala jsem se vyptávat.

„Dvacet tři.“ Zrudl ještě víc. Jako by se snad styděl za svůj věk. Přitom já byla jen o rok starší (i když jsem na to vůbec nevypadala).

„Studuješ?“

„Ne. Pracuju jako operátor v pojišťovně.“

„Aha. Tady ve městě?“ Přikývl. „S nájmem bysme šli půl na půl a přespávací návštěvy se zakazují! Nechci tady po ránu snídat s dalším klukem. Já to samozřejmě budu dodržovat taky.“

„Počkej, jak s dalším klukem?“ Na krku se mu začaly tvořit rudé fleky. „Já... totiž... jak...“

„Chceš říct – jak vím, že jsi gay?“ zaculila jsem se. Byl fakt roztomilý! *Jej, hochu, tak se na sebe podívej*, problesklo mi hlavou, ale řekla jsem jen: „Je to na tobě vidět.“

„A...“

„A nevadí mi to,“ nenechala jsem ho dokončit otázku. Nato se mu na tváři rozlil ten nejupřímnější úsměv, jaký jsem kdy viděla, a já nemohla jinak než se usmát taky.

Styděl se pořád. I pár měsíců poté, co se nastěhoval. A hodně! Když jsem vešla do obývacího pokoje, odešel. No, odešel... Utek! Ale jakmile jsem místnost opustila, cvakla klika jeho pokoje a byl zpět. Postupem času jsme spolu začali snídat. Jeho hrůznou kombinaci toustu s Nutellou jsem nepochopila dodnes.